

Република Србија
УПРАВНИ СУД
1 У. 540/13
20.03.2013. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Јелене Ивановић, председника већа, др Јадранке Ињац и Јелене Тишма Јовановић, чланова већа, са судијским помоћником Љиљаном Петровић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужилаца Б.В., Б.Г. из А., држављани А. које заступа пуномоћник З.З., из Б., Улица ... и мал. Б.Д., мал. Б.Ђ., мал. Б.Е., мал. Б.Ж. сви из А., које заступа привремени старатељ В.В., а коју заступа пуномоћник З.З. из Б., Улица ..., против тужене Комисије за азил, ради поништаја решења број ... од ... године, у предмету азила, у нејавној седници већа, одржаној дана 20.03.2013.године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

Образложење

Оспореним решењем одбијена је жалба тужилаца изјављена против решења Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Одељења за странце, Одсек за азил број ... од ... године, којим су одбачени захтеви тужилаца за азил у Републици Србији и којим се тужиоци обавезују да уколико немају други основ за боравак, напусте Републике Србије у року од 3 дана од дана правноснажности овог

решења и Одсеку за азил врате личне карте за лица која траже азил.

У поднетој тужби и допуни тужбе, тужиоци су, преко пуномоћника, оспорили законитост решења туженог органа са свих законом прописаних разлога, наводећи да је погрешно првостепени орган утврдио, а другостепени орган потврдио да су тражиоци азила у земљама, кроз које су прошли у транзиту, могли да поднесу захтев за азил, односно да се обрете за заштиту надлежним органима. Наводе да су Т., Г. и М. земље које се налазе на листи сигурних трећих земаља према Одлуци Владе Србије, те да је неспорно да тражиоци азила нису били у могућности да траже азил, имајући у виду генерални положај миграната и тражилаца азила у поменутим земљама и конкретну позицију тражилаца азила. Позивају се на пресуду Европског суда за људска права у случају М.С.С. против Б и Г. од 21.01.2011.године, у којој је Европски суд нашао да је Б. одговорна за кршење Европске конвенције о људским правима тиме што је вратила ... тражиоца азила М.С.С. у Г. иако је знала да ће поменуто лице бити изложено притвору и животним условима који омогућавају понижавајуће, деградирајуће и нехумано поступање и кажњавање. Указују да су првостепени и тужени орган пропустили да утврде чињеницу како, на који начин и са ким су тражиоци азила прошли кроз територију М. и да ли су прошли кроз М., да тражиоци азила нису разумели ни један језик до персијског, да су стари, болесни и слабе оријентације и памћења, те да су стално били под контролом кријумчара и без могућности да се од кријумчара одвоје на путу до Србије. Сматрају да је првостепени орган обавезан да утврди разлоге зашто лице није тражило азил раније, да контактира власти транзитних земаља, те провери да ли су тужиоци, евентуално, тражили азил у њима и да ли је и како решено по њиховим ранијим захтевима за азил. На основу свега изложеног предложили су да суд тужбу уважи, поништи оспорено решење и усвоји захтев за азил тражилаца азила и одобри азил у обиму избегличке заштите Б.В., Б.Г., Б.Д., Б.Ђ., Б.Е., Б.Ж..

У одговору на поднету тужбу, тужени орган је остао при разлозима из оспореног решења и предложио је да се тужба одбије, као неоснована.

Испитујући законитост оспореног решења у складу са чланом 41.

Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао:

Тужба је неоснована.

Управни суд је, у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС”, бр. 111/09), решио предмет спора без одржавања усмене расправе, сматрајући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, као и да је законитост оспореног решења суд могао да цени на основу стања списка предмета без одржавања јавне расправе.

Правилно је, по оцени суда, одлучио тужени орган када је одбио жалбу тужиоца, налазећи да је првостепени орган правилно поступио када је ожалбеним решењем одбацио захтев тужиоца за азил у Републици Србији, у складу са одредбом члана 33. став 1. тачка 6. Закона о азилу, за коју одлуку је дао разлоге које, као довољне и на закону засноване, прихвата и овај суд.

Одредбом члана 33. став 1. тачка 6. Закона о азилу ("Службени гласник РС", бр.109/07), прописано је да ће Канцеларија за азил одбацили захтев за азил без испитивања да ли лице које тражи азил испуњава услове за признавање азила, ако утврди да је лице које тражи азил дошло из сигурне треће државе, осим ако докаже да за њега није сигурна.

Из списка предмета произлази да су дана ... године, тужиоци - држављани А., након одржане усмене расправе дана ... године, првостепени орган утврдио и записником ... број ... констатовао да су тужиоци напустили А. пре око две године, да су на путу од А. до Србије, између осталог, прошли кроз Т., Г. и М. и да ни у једној од њих нису затражили азил, јер су им земље кроз које су прошли, биле земље транзита, а не и крајња одредишта. У поступку пред првостепеним органом, тражиоци азила су навели да нису имали могућност да затраже азил у М., јер су преко територије М. прешли у организацији кријумчара и да је Б.В. лице које има

великих проблема са кретањем, што је последица тешког прелома кука и да због тога, као глава своје породице, није успео да затражи заштиту од полиције, јер су кријумчари све контролисали, као и да су неколико пута покушали да уђу у Републику Србију из Републике М., али да су их припадници ... полиције више пута хватали и враћали на ... границу.

Како се Одлуком о утврђивању листе сигурних држава порекла и сигурних трећих држава ("Службени гласник РС", бр.67/09), Т., Г. и М., у којима су тужиоци боравили пре доласка у Србију, налазе на листи сигурних трећих држава, и самим тим представљају државе које се придржавају међународних начела о заштити избеглица садржаних у Конвенцији о статусу избеглица из 1951.године и Протоколу о статусу избеглица из 1967.године, а тужиоци нису доказали да за њих те државе нису сигурне, то је и по оцени овог суда, захтев тужилаца за признавање права на азил у Републици Србији, правилно одбачен на основу члана 33.став 1.тачка 6. Закона о азилу.

Поводом навода тужбе да из пресуде Европског суда за људска права у случају М.С.С. против Б., произлази да Г. није сигурна земља, суд налази да пресуда Европског суда може бити релевантна само у случају да тужиоци у тужби истичу да им је у управном поступку пред надлежним органом управе у Републици Србији или у поступку пред овим судом, повређено неко право заштићено одредбама Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода.

Суд је ценио све наводе тужбе, али налази да су исти неосновани са већ довољних и правно ваљаних разлога изнетих у образложењу оспореног решења од стране туженог органа, а тужиоци, уз тужбу нису доставили нити изнели ни један доказ нити разлог који би био од утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења. Ово посебно стога што првостепеним решењем није одлучено да се тужиоци врате у неку одређену земљу већ да напусте териотрију Републике Србије.

Са изнетих разлога, Управни суд је, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужилаца, одлучио као у диспозитиву ове пресуде, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима ("Службени

